

EIROPAS SAVIENĪBA

EIROPAS PARLAMENTS

PADOME

**Briselē, 2014. gada 3. aprīlī
(OR. en)**

**2012/0036 (COD)
LEX 1480**

**PE-CONS 121/2/13
REV 2**

**DROIPEN 156
COPEN 229
CODEC 2833**

**EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA
PAR NOZIEGUMA RĪKU UN NOZIEDZĪGI IEGŪTU LĪDZEKĻU
IESALDĒŠANU UN KONFISKĀCIJU EIROPAS SAVIENĪBĀ**

**Eiropas Parlamenta un Padomes
Direktīva 2014/42/ES**

(2014. gada 3. aprīlis)

**par nozieguma rīku un noziedzīgi iegūtu līdzekļu
iesaldēšanu un konfiskāciju Eiropas Savienībā**

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 82. panta 2. punktu un 83. panta 1. punktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu¹,

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu²,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru³,

¹ OV C 299, 4.10.2012., 128. lpp.

² OV C 391, 18.12.2012., 134. lpp.

³ Eiropas Parlamenta 2014. gada 25. februāra nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Padomes 2014. gada 14. marta lēmums.

tā kā:

- (1) Galvenais motīvs pārrobežu organizētajai noziedzībai, tostarp mafijas veida noziedzīgajām organizācijām, ir finansiāls ieguvums. Tāpēc kompetento iestāžu rīcībā būtu jānodod līdzekļi noziedzīgi iegūto līdzekļu izsekošanai, iesaldēšanai, pārvaldīšanai un konfiscēšanai. Tomēr organizētās noziedzības efektīva novēršana un apkarošana būtu jāpanāk ar noziedzīgi iegūto līdzekļu neitralizēšanu, un dažos gadījumos tā būtu jāpaplašina, attiecinot to uz jebkuru īpašumu, kas iegūts saistībā ar krimināla rakstura darbībām.
- (2) Organizētu noziedzīgu grupu darbībai robežas nav šķērslis, un tās arvien vairāk iegūst aktīvus dalībvalstīs, kurās nav to pamata atrašanās vieta, un trešās valstīs. Palielinās nepieciešamība pēc efektīvas starptautiskas sadarbības attiecībā uz līdzekļu atgūšanu un savstarpējo tiesisko palīdzību.
- (3) Visefektīvākais organizētās noziedzības apkarošanas veids ir stingru juridisko seku paredzēšana par šādu noziegumu veikšanu, kā arī nozieguma rīku un noziedzīgi iegūto līdzekļu efektīva atklāšana, iesaldēšana un konfiskācija.
- (4) Lai gan pašreizējais statistikas datu apjoms ir ierobežots, atgūtais noziedzīgi iegūto līdzekļu apmērs Savienībā šķiet nepietiekošs salīdzinājumā ar aplēsto noziedzīgi iegūto līdzekļu summu. Pētījumi liecina, ka konfiskācijas procedūras joprojām netiek pietiekami izmantotas, lai gan tās ir reglamentētas Savienības un valstu tiesību aktos.
- (5) Minimālo noteikumu pieņemšana ļaus tuvināt iesaldēšanas un konfiskācijas režīmus dalībvalstīs, tādējādi veicinot savstarpējo uzticēšanos un efektīvu pārrobežu sadarbību.

- (6) Stokholmas programmā un 2010. gada jūnijā pieņemtajos Tieslietu un iekšlietu padomes secinājumos par konfiskāciju un līdzekļu atgūšanu ir uzsvērts, ka ir svarīgi panākt efektīvāku noziedzīgi iegūto aktīvu identifikāciju, konfiskāciju un atkārtotu izmantošanu.
- (7) Pašreizējo Savienības tiesisko regulējumu par aktīvu iesaldēšanu, izņemšanu un konfiscēšanu veido Vienotā rīcība 98/699/TI¹, Padomes Pamatlēmums 2001/500/TI², Padomes Pamatlēmums 2003/577/TI³, Padomes Pamatlēmums 2005/212/TI⁴ un Padomes Pamatlēmums 2006/783/TI⁵.
- (8) Komisijas īstenošanas ziņojumos par Pamatlēmumiem 2003/577/TI, 2005/212/TI un 2006/783/TI ir secināts, ka paplašinātas konfiskācijas un iesaldēšanas un konfiskācijas rīkojumu savstarpējās atzīšanas pašreizējās sistēmas nav pilnībā efektīvas. Konfiskācija tiek kavēta dalībvalstu tiesību aktu atšķirību dēļ.

¹ Padomes Vienotā rīcība 98/699/TI (1998. gada 3. decembris), kas pieņemta, pamatojoties uz K3. pantu Līgumā par Eiropas Savienību, par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un nozieguma rīku un nelikumīgi iegūtu līdzekļu identifikāciju, meklēšanu, iesaldēšanu, arestu un konfiskāciju (OV L 333, 9.12.1998., 1. lpp.).

² Padomes Pamatlēmums 2001/500/TI (2001. gada 26. jūnijs) par noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un nozieguma rīku un noziedzīgi iegūto līdzekļu identifikāciju, meklēšanu, iesaldēšanu, arestēšanu un konfiskāciju (OV L 182, 5.7.2001., 1. lpp.).

³ Padomes Pamatlēmums 2003/577/TI (2003. gada 22. jūlijs) par to, kā Eiropas Savienībā izpilda īpašuma vai pierādījumu iesaldēšanas rīkojumus (OV L 196, 2.8.2003., 45. lpp.).

⁴ Padomes Pamatlēmums 2005/212/TI (2005. gada 24. februāris) par noziedzīgi iegūtu līdzekļu, nozieguma rīku un īpašuma konfiskāciju (OV L 68, 15.3.2005., 49. lpp.).

⁵ Padomes Pamatlēmums 2006/783/TI (2006. gada 6. oktobris) par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu konfiskācijas rīkojumiem (OV L 328, 24.11.2006., 59. lpp.).

- (9) Šīs direktīvas mērķis ir grozīt un paplašināt Pamatlēmumu 2001/500/TI un 2005/212/TI noteikumus. Attiecībā uz dalībvalstīm, kam šī direktīva ir saistoša, minētie pamatlēmumi būtu daļēji jāaizstāj.
- (10) Dalībvalstis var brīvi ierosināt konfiskācijas procedūras, kas ir saistītas ar kādu krimināllietu, jebkurā kompetentā tiesā.
- (11) Ir jāprecizē pašreizējais jēdziens „noziedzīgi iegūti līdzekļi”, iekļaujot līdzekļus, kas iegūti tieši, veicot noziedzīgu darbību, un visus netiešos labumus, tostarp tieši noziedzīgi iegūtu līdzekļu vēlāku atkārtotu ieguldīšanu vai pārveidošanu. Tādējādi noziedzīgi iegūti līdzekļi var iekļaut jebkuru īpašumu, tostarp tādu, kas ir bijis pilnībā vai daļēji pārveidots vai pārvērsts par citu īpašumu, un tādu, kas ir bijis apvienots ar īpašumu, kas iegūts no likumīgiem avotiem, līdz pat apvienoto noziedzīgi iegūto līdzekļu novērtētajai vērtībai. Tie var iekļaut arī ieņēmumus vai citus labumus, kas izriet no noziedzīgi iegūtiem līdzekļiem vai no īpašuma, kurā vai ar kuru minētie līdzekļi ir pārveidoti vai pārvērsti vai ar kuru tie ir apvienoti.
- (12) Šajā direktīvā paredz plašu definīciju īpašumam, kuram var piemērot iesaldēšanu un konfiskāciju. Minētajā definīcijā ietver juridiskus dokumentus vai instrumentus, kas apliecina īpašumtiesības uz šādu īpašumu vai tiesības uz tā daļu. Šādi dokumenti vai instrumenti varētu būt, piemēram, finanšu instrumenti vai dokumenti, kuri var būt pamatā kreditoru prasībām un kuri parasti ir atrodamī tās personas rīcībā, kuru skar attiecīgās procedūras. Šī direktīva neskar spēkā esošās valstu procedūras, kuras saskaņā ar valsts tiesību aktiem piemēro kompetentās valsts iestādes vai publiskās struktūras un kuras attiecas uz tādu juridisku dokumentu vai instrumentu turēšanu, kas apliecina īpašumtiesības uz īpašumu vai tiesības uz tā daļu.

- (13) Saskaņā ar šo direktīvu iesaldēšana un konfiskācija ir atsevišķi jēdzieni, un tam nebūtu jākavē dalībvalstis īstenot šo direktīvu ar tādiem instrumentiem, kas saskaņā ar valsts tiesību aktiem tiktu uzskatīti par sankcijām vai cita veida pasākumiem.
- (14) Nozieguma rīku un noziedzīgi iegūtu līdzekļu konfiskācijai saskaņā ar tiesas galīgu lēmumu un minēto nozieguma rīku un noziedzīgi iegūto līdzekļu vērtībai atbilstoša īpašuma konfiskācijai būtu jāpiemēro paplašināts noziedzīga nodarījuma jēdziens, uz ko attiecas šī direktīva. Pamatlēmumā 2001/500/TI ir noteikts, ka dalībvalstīm jāspēj konfiscēt nozieguma rīkus un noziedzīgi iegūtus līdzekļus pēc galīgā notiesājošā sprieduma pieņemšanas un jāspēj konfiscēt īpašumu, kura vērtība atbilst šādiem nozieguma rīkiem un noziedzīgi iegūtiem līdzekļiem. Šādi pienākumi būtu jāsaglabā attiecībā uz noziedzīgiem nodarījumiem, kas nav ietverti šajā direktīvā, un noziedzīgi iegūtu līdzekļu jēdziens, kā definēts šajā direktīvā, būtu jāinterpretē tāpat kā attiecībā uz tiem noziedzīgajiem nodarījumiem, kas nav ietverti šajā direktīvā. Dalībvalstis saskaņā ar valsts tiesību aktiem var brīvi noteikt līdzvērtīgas vērtības īpašuma konfiskāciju kā tiešās konfiskācijas aizstājēju vai kā alternatīvu tai.

- (15) Ņemot vērā galīgu notiesājošu spriedumu par noziedzīgu nodarījumu, vajadzētu būt iespējai konfiscēt nozieguma rīkus un noziedzīgi iegūtus līdzekļus vai īpašumu, kura vērtība atbilst šādiem nozieguma rīkiem vai noziedzīgi iegūtiem līdzekļiem. Šāds galīgs notiesājošs spriedums var tikt pieņemts arī *in absentia* tiesas procesā. Ja konfiskācija nav iespējama, pamatojoties uz galīgu notiesājošu spriedumu, tomēr joprojām vajadzētu būt iespējai noteiktos apstākļos konfiscēt nozieguma rīkus un noziedzīgi iegūtus līdzekļus, vismaz aizdomās turētās vai apsūdzētās personas slimības vai bēguļošanas gadījumos. Tomēr šādos slimības vai bēguļošanas gadījumos šā pienākuma izpildei pietiktu ar to, ka dalībvalstīs pastāv *in absentia* tiesas process. Ja aizdomās turētā vai apsūdzētā persona bēguļo, dalībvalstīm būtu jāveic visi atbilstīgie pasākumi un tās var prasīt, lai attiecīgā persona tiktu izsaukta uz konfiskācijas procedūru vai informēta par to.
- (16) Šajā direktīvā slimība būtu jāsaprot ar to, ka aizdomās turētā vai apsūdzētā persona garākā laikposmā nespēj piedalīties kriminālprocesā, kā rezultātā tiesvedību nevar turpināt normālos apstākļos. Aizdomās turētajai vai apsūdzētajai personai var lūgt sniegt slimības pierādījumu, piemēram, ārsta izziņu, kuru tiesa var neņemt vērā, ja uzskata to par nepietiekamu. Tam nevajadzētu skart minētās personas tiesības uz advokāta pārstāvību tiesā.
- (17) Īstenojot šo direktīvu attiecībā uz tāda īpašuma konfiskāciju, kura vērtība atbilst nozieguma rīkiem, attiecīgie noteikumi varētu būt piemērojami, ja, ievērojot konkrētās lietas īpašos apstākļus, šādi pasākumi ir samērīgi, jo īpaši ņemot vērā attiecīgo nozieguma rīku vērtību. Dalībvalstis var ņemt vērā arī to, vai un kādā mērā notiesātā persona ir atbildīga par to, ka nozieguma rīku konfiskācija ir padarīta neiespējama.

- (18) Īstenojot šo direktīvu, dalībvalstis, pamatojoties uz attiecīgās atsevišķās lietas apstākļiem, kam vajadzētu būt izšķirošiem, var noteikt, ka ārkārtas apstākļos konfiskācija nebūtu jāpiemēro, ciktāl tā saskaņā ar valsts tiesību aktiem radītu nepamatotas grūtības attiecīgajai personai. Dalībvalstīm šī iespēja būtu jāizmanto ļoti ierobežoti, un tām būtu jāatļauj paredzēt, ka konfiskācija netiek piemērota, tikai gadījumos, kad konfiskācija radītu attiecīgajai personai situāciju, kurā tai būtu ļoti grūti izdzīvot.
- (19) Noziedzīgas grupas iesaistās dažādās noziedzīgās darbībās. Lai efektīvi vērstos pret organizētām noziedzīgām darbībām, var būt situācijas, kad jāpanāk, lai pēc notiesājoša sprieduma krimināllietā tiktu konfiscēts ne tikai tāds īpašums, kas saistīts ar konkrētu noziegumu, bet arī papildu īpašums, ko tiesa atzīst par citu noziegumu izdarīšanas rezultātā noziedzīgi iegūtu līdzekli. Šo pieeju dēvē par paplašinātu konfiskāciju.
- Pamatlēmumā 2005/212/TI ir paredzēti trīs dažādi minimālo prasību veidi, no kuriem dalībvalstis var izvēlēties, lai piemērotu paplašinātu konfiskāciju. Taču minētā pamatlēmuma transponēšanas gaitā dalībvalstis izvēlējās dažādus risinājumus, kuru dēļ valstu jurisdikcijās radās atšķirīgi paplašinātas koncepcijas jēdzieni. Minētās atšķirības kavē pārrobežu sadarbību, kam ir būtiska nozīme attiecībā uz konfiskācijas lietām. Tādēļ ir jāturpina saskaņot noteikumus par paplašinātu konfiskāciju, nosakot vienotu minimālo standartu.

- (20) Nosakot to, vai noziedzīga nodarījuma rezultātā tiek gūts ekonomisks labums, dalībvalstis var ņemt vērā *modus operandi*, piemēram, ja nodarījuma apstākļi ir tādi, ka tas veikts saistībā ar organizētu noziedzību vai ar nodomu radīt regulāru peļņu noziedzīgu nodarījumu rezultātā. Tomēr kopumā tam nevajadzētu skart iespēju izmantot paplašinātu konfiskāciju.
- (21) Paplašinātai konfiskācijai vajadzētu būt iespējamai, ja tiesa ir pārliecināta, ka attiecīgais īpašums ir gūts no noziedzīgas darbības. Tas nenozīmē, ka ir jāpierāda, ka attiecīgais īpašums ir gūts no noziedzīgas darbības. Dalībvalstis var paredzēt, ka, piemēram, varētu būt pietiekami, ja tiesa, izvērtējot iespējamību, uzskata vai pamatoti pieņem, ka ir daudz lielākas iespējas, ka attiecīgais īpašums ir drīzāk gūts no noziedzīgas darbības nekā no citām darbībām. Šajā sakarā tiesai ir jāņem vērā lietas konkrētie apstākļi, tostarp fakti un pieejamie pierādījumi, pamatojoties uz kuriem varētu pieņemt lēmumu par paplašinātu konfiskāciju. Tas, ka personas īpašums nav samērīgs ar personas likumīgajiem ienākumiem, varētu būt viens no faktiem, ar ko pamato tiesas secinājumu, ka īpašums ir iegūts noziedzīgā veidā. Dalībvalstis varētu arī noteikt prasību attiecībā uz konkrētu laikposmu, kurā iegūto īpašumu varētu uzskatīt par iegūtu noziedzīgā veidā.
- (22) Šī direktīva paredz minimālos noteikumus. Tas neliedz dalībvalstīm savos valsts tiesību aktos paredzēt plašākas pilnvaras, tostarp, piemēram, saistībā ar to noteikumiem par pierādījumiem.

- (23) Šo direktīvu piemēro noziedzīgiem nodarījumiem, kas ietverti tajā uzskaitīto instrumentu darbības jomā. Ievērojot šo instrumentu darbības jomu, dalībvalstīm būtu jāpiemēro paplašināta konfiskācija vismaz dažiem noziedzīgajiem nodarījumiem, kas definēti šajā direktīvā.
- (24) Aizdomās turētās vai apsūdzētās personas rīcība, nododot informētai trešai personai īpašumu, lai izvairītos no tā konfiskācijas, ir ierasta prakse, kas kļūst arvien izplatītāka. Pašreizējā Savienības tiesiskajā regulējumā nav saistošu noteikumu par tāda īpašuma konfiskāciju, kas nodots trešām personām. Tādēļ kļūst aizvien vairāk nepieciešams atļaut trešām personām nodota vai trešo personu iegūta īpašuma konfiskāciju. Trešās personas iegūti līdzekļi vai īpašums attiecas uz situācijām, kurās, piemēram, trešā persona ir tieši vai netieši, piemēram, izmantojot starpnieku, ieguvusi īpašumu no aizdomās turētās vai apsūdzētās personas, tostarp – ja noziedzīgais nodarījums ir paveikts šīs trešās personas vārdā vai labā, un ja apsūdzētajai personai nav īpašuma, ko var konfiscēt. Šādai konfiskācijai vajadzētu būt iespējamai vismaz tādos gadījumos, kad trešās personas zināja vai tām vajadzēja zināt, ka nodošanas vai iegādes mērķis bija izvairīties no konfiskācijas, pamatojoties uz konkrētiem faktiem un apstākļiem, tostarp to, ka nodošana ir notikusi bez maksas vai apmaiņā pret summu, kas ir būtiski zemāka par tirgus vērtību. Noteikumiem par trešām personām piemērotu konfiskāciju būtu jāattiecas gan uz fiziskām, gan juridiskām personām. Jebkurā gadījumā tam nevajadzētu skart *bona fide* trešo pušu tiesības.
- (25) Dalībvalstis kā tiešās konfiskācijas aizstājēju vai alternatīvu var brīvi noteikt konfiskāciju, ko saskaņā ar valsts tiesību aktiem piemēro trešām personām.

- (26) Konfiskācijas rezultātā notiek īpašuma galīgā atņemšana. Tomēr īpašuma saglabāšana var būt priekšnoteikums konfiskācijai un tā var būt būtiska konfiskācijas rīkojuma izpildei. Īpašumu saglabā iesaldējot. Lai novērstu īpašuma izšķērdēšanu, pirms var tikt izdots iesaldēšanas rīkojums, dalībvalstu kompetentās iestādes būtu jāpilnvaro nekavējoties rīkoties, lai nodrošinātu šādu īpašumu.
- (27) Tā kā īpašumu bieži saglabā konfiskācijas mērķiem, iesaldēšana un konfiskācija ir cieši saistīti pasākumi. Dažās tiesību sistēmās iesaldēšana konfiskācijas mērķiem tiek uzskatīta par atsevišķu provizorisku procesuālu pasākumu, kam var sekot konfiskācijas rīkojums. Neskarot dažādās valstu tiesību sistēmas un Pamatlēmumu 2003/577/TI, ar šo direktīvu būtu jātuvina daži aspekti valstu iesaldēšanas sistēmās konfiskācijas mērķiem.
- (28) Iesaldēšanas pasākumi neskar iespēju kādu konkrētu īpašumu uzskatīt par pierādījumu visa procesa laikā ar noteikumu, ka tas beigās ir pieejams konfiskācijas rīkojuma efektīvai izpildei.
- (29) Īpašumu saistībā ar kriminālprocesu var iesaldēt arī tādēļ, lai to vēlāk atdotu vai lai nodrošinātu kompensāciju par noziedzīga nodarījuma radītiem zaudējumiem.

- (30) Bieži vien aizdomās turētā vai apsūdzētā persona slēpj īpašumu visā kriminālprocesa laikā. Tādēļ konfiskācijas rīkojumus nevar izpildīt un veidojas situācijas, kad personas, pret kuru īpašumu ir vērsti konfiskācijas rīkojumi, pēc soda izciešanas gūst labumu no sava īpašuma. Tādējādi ir jārada iespēja noteikt precīzu tā īpašuma apmēru, kas ir jākonfiscē pat pēc galīgā notiesājošā sprieduma par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, lai būtu iespējama konfiskācijas rīkojumu pilnīga izpilde gadījumos, kad sākotnēji nav identificēts nekāds īpašums vai arī tā apmērs nav pietiekams un konfiskācijas rīkojums netiek izpildīts.
- (31) Tā kā iesaldēšanas rīkojumi ierobežo tiesības uz īpašumu, šādus pagaidu pasākumus nevajadzētu izmantot ilgāk, nekā tas ir nepieciešams īpašuma pieejamības saglabāšanas nolūkā, ņemot vērā iespējamu vēlāku konfiskāciju. Tādēļ varētu būt nepieciešama lietas pārskatīšana tiesā, lai nodrošinātu, ka mērķis novērst īpašuma izšķērdēšanu paliek spēkā.
- (32) Īpašums, kas iesaldēts, ņemot vērā tā iespējamu vēlāku konfiskāciju, būtu pienācīgi jāpārvalda, lai tas nezaudētu savu saimniecisko vērtību. Dalībvalstīm būtu jāveic nepieciešamie pasākumi, tostarp jānodrošina iespēja īpašumu pārdot vai nodot, lai mazinātu šādus zaudējumus. Dalībvalstīm būtu jāveic attiecīgi pasākumi, piemēram, jāizveido nacionālie centralizētie līdzekļu pārvaldības biroji, specializētu biroju kopums vai līdzvērtīgi mehānismi, lai efektīvi pārvaldītu pirms konfiskācijas iesaldētos aktīvus un saglabātu to vērtību līdz brīdim, kad tiesu iestādes noteiks nolēmumu.

- (33) Šī direktīva būtiski ietekmē personu tiesības – ne tikai aizdomās turēto vai apsūdzēto personu, bet arī tādu trešo personu tiesības, kurām netiek piemērota kriminālvajāšana. Tādēļ ir jāparedz konkrēti aizsardzības pasākumi un tiesiskās aizsardzības līdzekļi, lai šīs direktīvas īstenošanas gaitā nodrošinātu šo personu pamattiesību saglabāšanu. Tas ietver to trešo personu tiesības tikt uzklausītām, kas apgalvo, ka ir attiecīgā īpašuma īpašnieki, vai kas apgalvo, ka tām ir cita veida īpašuma tiesības („reālas tiesības”, „*ius in re*”), piemēram, lietojuma tiesības. Iesaldēšanas rīkojums iesaistītajai personai būtu jāpaziņo, cik drīz vien iespējams pēc lēmuma pieņemšanas. Tomēr izmeklēšanas vajadzību dēļ kompetentās iestādes var atlikt šādu rīkojumu paziņošanu iesaistītajai personai.
- (34) Iesaldēšanas rīkojuma paziņošanas mērķis ir, *inter alia*, ļaut iesaistītajai personai rīkojumu pārsūdzēt. Tāpēc šādā paziņojumā būtu vismaz īsumā jānorāda attiecīgā rīkojuma iemesls vai iemesli; ar to saprot, ka šāda norāde var būt ļoti kodolīga.
- (35) Dalībvalstīm būtu jāizskata iespēja īstenot pasākumus, kas ļautu konfiscēto īpašumu izmantot publiskām interesēm vai sociāliem mērķiem. Šādi pasākumi *inter alia* var ietvert īpašuma iezīmēšanu tiesībaizsardzības un noziegumu prevencijas projektiem, kā arī citiem projektiem, kas ir sabiedrības interesēs un sociāli noderīgi. Minētais pienākums izskatīt iespēju īstenot pasākumus uzliek dalībvalstīm procesuālu pienākumu, piemēram, veikt juridisko analīzi vai apspriest pasākumu ieviešanas priekšrocības un trūkumus. Rīkojoties ar iesaldētu īpašumu un īstenojot pasākumus saistībā ar konfiscēto īpašumu, dalībvalstīm būtu atbilstoši jārīkojas, lai nepieļautu noziedzīgu vai nelikumīgu iefiltrēšanos.

- (36) Ir ļoti maz uzticamu informācijas avotu par noziedzīgi iegūtu līdzekļu iesaldēšanu un konfiskāciju. Lai šo direktīvu varētu novērtēt, ir jāvāc piemērotu statistikas datu salīdzināmais minimums par īpašuma iesaldēšanu un konfiskāciju, aktīvu izsekošanu, tiesu iestāžu darbību un aktīvu atsavināšanas darbībām.
- (37) Dalībvalstīm būtu jācenšas apkopot konkrētus statistikas datus centralizētā līmenī, lai tos nosūtītu Komisijai. Tas nozīmē, ka dalībvalstīm jādara viss iespējamais, lai apkopotu attiecīgos datus. Tas tomēr nenozīmē, ka dalībvalstīm ir pienākums veikt datu apkopošanu tad, ja tas attiecīgai dalībvalstij rada nesamērīgu administratīvo slogu vai lielas izmaksas.
- (38) Šajā direktīvā ir ievērotas pamattiesības un principi, kas atzīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā (“harta”) un Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijā (“ECTK”), kā tas interpretēts Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūrā. Šī direktīva būtu jāīsteno saskaņā ar minētajām tiesībām un principiem. Šai direktīvai nebūtu jāskar valsts tiesību akti attiecībā uz juridisko palīdzību, un tā nerada pienākumus dalībvalstu juridiskās palīdzības sistēmām, kuri būtu jāpiemēro saskaņā ar hartu un ECTK.
- (39) Būtu jāievieš īpaši aizsardzības pasākumi, lai nodrošinātu to, ka konfiskācijas rīkojumi parasti tiktu pamatoti, izņemot nenozīmīgas lietas vienkāršotos kriminālprocesos, ja iesaistītā persona ir atteikusies no tiesībām par pamatojuma sniegšanu.

- (40) Šī direktīva būtu jāīsteno, ņemot vērā noteikumus Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2010/64/ES¹, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2012/13/ES² un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2013/48/ES³ par procesuālajām tiesībām.
- (41) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķi, proti, uzlabot īpašuma konfiskāciju krimināllietās, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet minēto mērķi var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību (LES) 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minētā mērķa sasniegšanai.

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2010/64/ES (2010. gada 20. oktobris) par tiesībām uz mutisko un rakstisko tulkojumu kriminālprocesā (OV L 280, 26.10.2010., 1. lpp.).

² Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2012/13/ES (2012. gada 22. maijs) par tiesībām uz informāciju kriminālprocesā (OV L 142, 1.6.2012., 1. lpp.).

³ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/48/ES (2013. gada 22. oktobris) par tiesībām uz advokāta palīdzību kriminālprocesā un Eiropas apcietināšanas ordera procesā, par tiesībām uz to, ka pēc brīvības atņemšanas informē trešo personu, un par tiesībām, kamēr atņemta brīvība, sazināties ar trešām personām un konsulārajām iestādēm (OV L 294, 6.11.2013., 1. lpp.).

- (42) Saskaņā ar 3. pantu un 4.a panta 1. punktu Protokolā (Nr. 21) par Apvienotās Karalistes un Īrijas nostāju saistībā ar brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, kas pievienots LES un Līgumam par Eiropas Savienības darbību (LESD), Īrija ir paziņojusi, ka vēlas piedalīties šīs direktīvas pieņemšanā un piemērošanā. Saskaņā ar minēto protokolu, šī direktīva ir Īrijai saistoša tikai attiecībā uz nodarījumiem, uz ko attiecas instrumenti, kuri ir tai saistoši.
- (43) Saskaņā ar 1. un 2. pantu un 4.a panta 1. punktu Protokolā (Nr. 21) par Apvienotās Karalistes un Īrijas nostāju saistībā ar brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, kas pievienots LES un LESD, un neskarot minētā protokola 4. pantu, Apvienotā Karaliste nepiedalās šīs direktīvas pieņemšanā, un šī direktīva tai nav saistoša un nav jāpiemēro. Ievērojot tās piedalīšanos saskaņā ar minētā protokola 4. pantu, šī direktīva ir Apvienotajai Karalistei saistoša tikai attiecībā uz nodarījumiem, uz ko attiecas instrumenti, kuri ir tai saistoši.
- (44) Saskaņā ar 1. un 2. pantu Protokolā (Nr. 22) par Dānijas nostāju, kas pievienots LES un LESD, Dānija nepiedalās šīs direktīvas pieņemšanā, un Dānijai šī direktīva nav saistoša un nav jāpiemēro,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Priekšmets

1. Šajā direktīvā ir noteikts noteikumu minimums, kas attiecas uz īpašuma iesaldēšanu, ņemot vērā tā iespējamu vēlāku konfiskāciju, un uz īpašuma konfiskāciju krimināllietās.
2. Šī direktīva neskar procedūras, ko dalībvalstis var izmantot, lai attiecīgo īpašumu konfiscētu.

2. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

- 1) “noziedzīgi iegūti līdzekļi” ir jebkāds ekonomisks ieguvums, kas tieši vai netieši gūts, izdarot noziedzīgu nodarījumu; tas var būt jebkāda veida īpašums un ietver tiešu noziedzīgi iegūtu līdzekļu turpmāku atkārtotu ieguldīšanu vai pārveidošanu un jebkādus vērtīgus labumus;
- 2) “īpašums” ir jebkāds īpašums neatkarīgi no tā, vai tā ir ķermeniska vai bezķermeniska, kustama vai nekustama manta, un juridiski dokumenti vai instrumenti, kas apliecina īpašumtiesības uz šo mantu vai cita veida tiesības uz to;
- 3) “nozieguma rīki” ir jebkāds īpašums, kurš jebkādā veidā, pilnīgi vai daļēji, tika izmantots vai kuru bija paredzēts izmantot, lai izdarītu noziedzīgu nodarījumu vai noziedzīgus nodarījumus;

- 4) “konfiskācija” ir īpašuma galīga atņemšana, ko tiesa norīkojusi saistībā ar noziedzīgu nodarījumu;
- 5) “iesaldēšana” ir pagaidu aizliegums nodot, iznīcināt, pārveidot, atsavināt vai pārvietot īpašumu vai īpašuma pagaidu uzraudzība vai kontrole;
- 6) “noziedzīgs nodarījums” ir nodarījums, uz ko attiecas jebkurš no 3. pantā uzskaitītajiem instrumentiem.

3. pants

Darbības joma

Šo direktīvu piemēro noziedzīgiem nodarījumiem, uz kuriem attiecas:

- a) Konvencija, kas izstrādāta, pamatojoties uz Līguma par Eiropas Savienību K3. panta 2. punkta c) apakšpunktu par cīņu pret korupciju, kurā iesaistītas Eiropas Kopienas amatpersonas vai Eiropas Savienības dalībvalstu amatpersonas¹ (“Konvencija par cīņu pret korupciju, kurā iesaistītas amatpersonas”);
- b) Padomes Pamatlēmums 2000/383/TI (2000. gada 29. maijs) par pastiprinātu aizsardzību, izmantojot kriminālsodus un citas sankcijas, pret naudas viltošanu saistībā ar euro ieviešanu²;
- c) Padomes Pamatlēmums 2001/413/TI (2001. gada 28. maijs) par krāpšanas un viltošanas apkarošanu attiecībā uz bezskaidras naudas maksāšanas līdzekļiem³;

¹ OV C 195, 25.6.1997., 1. lpp.

² OV L 140, 14.6.2000., 1. lpp.

³ OV L 149, 2.6.2001., 1. lpp.

- d) Padomes Pamatlēmums 2001/500/TI (2001. gada 26. jūnijs) par noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un nozieguma rīku un noziedzīgi iegūto līdzekļu identifikāciju, meklēšanu, iesaldēšanu, arestēšanu un konfiskāciju¹;
- e) Padomes Pamatlēmums 2002/475/TI (2002. gada 13. jūnijs) par terorisma apkarošanu²;
- f) Padomes Pamatlēmums 2003/568/TI (2003. gada 22. jūlijs) par korupcijas apkarošanu privātajā sektorā³;
- g) Padomes Pamatlēmums 2004/757/TI (2004. gada 25. oktobris), ar ko paredz minimuma noteikumus par noziedzīgu darbību pazīmēm un sodiem narkotisko vielu nelikumīgas tirdzniecības jomā⁴;
- h) Padomes Pamatlēmums 2008/841/TI (2008. gada 24. oktobris) par cīņu pret organizēto noziedzību⁵;
- i) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/36/ES (2011. gada 5. aprīlis) par cilvēku tirdzniecības novēršanu un apkarošanu un cietušo aizsardzību, ar kuru aizstāj Padomes Pamatlēmumu 2002/629/TI⁶;
- j) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/93/ES (2011. gada 13. decembris) par seksuālas vardarbības pret bērniem, bērnu seksuālas izmantošanas un bērnu pornogrāfijas apkarošanu, ar kuru aizstāj Padomes Pamatlēmumu 2004/68/TI⁷;

¹ OV L 182, 5.7.2001., 1. lpp.

² OV L 164, 22.6.2002., 3. lpp.

³ OV L 192, 31.7.2003., 54. lpp.

⁴ OV L 335, 11.11.2004., 8. lpp.

⁵ OV L 300, 11.11.2008., 42. lpp.

⁶ OV L 101, 15.4.2011., 1. lpp.

⁷ OV L 335, 17.12.2011., 1. lpp.

- k) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/40/ES (2013. gada 12. augusts) par uzbrukumiem informācijas sistēmām, un ar kuru aizstāj Padomes Pamatlēmumu 2005/222/TI¹,

kā arī citi juridiskie instrumenti, ja minētajos instrumentos ir īpaši paredzēts, ka šo direktīvu piemēro noziedzīgiem nodarījumiem, kas tajos saskaņoti.

4. pants

Konfiskācija

1. Dalībvalstis veic nepieciešamos pasākumus, kuri ļauj pilnībā vai daļēji konfiscēt nozieguma rīkus un noziedzīgi iegūtus līdzekļus vai īpašumu, kura vērtība atbilst šādu nozieguma rīku vai noziedzīgi iegūtu līdzekļu vērtībai, ņemot vērā galīgu notiesājošu spriedumu par noziedzīgu nodarījumu, kas var tikt pieņemts arī *in absentia* tiesas procesā.
2. Ja konfiskācija, pamatojoties uz 1. pantu, nav iespējama, vismaz tad, ja tas nav iespējams aizdomās turētās vai apsūdzētās personas slimības vai bēguļošanas dēļ, dalībvalstis veic nepieciešamos pasākumus, kuri ļauj konfiscēt nozieguma rīkus un noziedzīgi iegūtus līdzekļus gadījumos, kad ir ierosināta krimināllieta par noziedzīgu nodarījumu, kas var būt par pamatu ekonomiska labuma tiešai vai netiešai ieguvei, un šādā kriminālprocesā varētu pieņemt notiesājošu spriedumu, ja aizdomās turētā vai apsūdzētā persona būtu varējusi stāties tiesas priekšā.

¹ OV L 218, 14.8.2013., 8. lpp.

5. pants

Paplašinātā konfiskācija

1. Dalībvalstis pieņem nepieciešamos pasākumus, kuri ļauj pilnībā vai daļēji konfiscēt īpašumu, kas pieder personai, kura notiesāta par tādu noziedzīgu nodarījumu, kas var būt par pamatu ekonomiska labuma tiešai vai netiešai ieguvei, ja tiesa, pamatojoties uz lietas apstākļiem, tostarp konkrētiem faktiem un pieejamiem pierādījumiem, piemēram, ka attiecīgā īpašuma vērtība nav samērīga ar notiesātās personas likumīgiem ienākumiem, ir pārliecināta, ka attiecīgais īpašums ir iegūts noziedzīgā veidā.
2. Šā panta 1. punkta nozīmē jēdziens “noziedzīgs nodarījums” ietver vismaz šādus elementus:
 - a) aktīva un pasīva korupcija privātajā sektorā, kā paredzēts Pamatlēmuma 2003/568/TI 2. pantā, kā arī aktīva un pasīva korupcija, kurā iesaistītas Savienības iestāžu vai dalībvalstu amatpersonas, kā paredzēts attiecīgi 2. un 3. pantā Konvencijā par cīņu pret korupciju, kurā iesaistītas amatpersonas;
 - b) nodarījumi saistībā ar līdzdalību noziedzīgā organizācijā, kā paredzēts Pamatlēmuma 2008/841/TI 2. pantā, vismaz gadījumos, kad nodarījuma rezultātā ir gūts ekonomisks labums;

- c) bērna iesaistīšana vai vervēšana dalībai pornogrāfiskā priekšnesumā vai labuma gūšana no tā, vai bērna citāda izmantošana šādā nolūkā, ja bērns ir sasniedzis dzimumpilngadības vecumu, kā paredzēts Direktīvas 2011/93/ES 4. panta 2. punktā; bērnu pornogrāfijas realizācija, izplatīšana vai pārsūtīšana, kā paredzēts minētās direktīvas 5. panta 4. punktā; bērnu pornogrāfijas piedāvāšana, piegāde vai tās pieejamības nodrošināšana, kā paredzēts minētās direktīvas 5. panta 5. punktā; bērnu pornogrāfijas izgatavošana, kā paredzēts minētās direktīvas 5. panta 6. punktā;
- d) nelikumīga iejaukšanās sistēmā un nelikumīga iejaukšanās datos, kā paredzēts attiecīgi Direktīvas 2013/40/ES 4. un 5. pantā, ja ir ietekmēts ievērojams skaits informācijas sistēmu, izmantojot rīku, kas paredzēts minētās direktīvas 7. pantā un kas izstrādāts vai pielāgots galvenokārt minētajam mērķim; vismaz gadījumos, kas nav mazsvarīgi, noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas rīku izstrāde, pārdošana, iepirkšana izmantošanai, imports, izplatīšana vai citāda veida pieejamības nodrošināšana, ja tā veikta ar nodomu, kā paredzēts minētās direktīvas 7. pantā;
- e) noziedzīgs nodarījums, kas ir sodāms saskaņā ar attiecīgo 3. pantā minēto instrumentu vai gadījumā, ja attiecīgajā instrumentā nav noteikta soda robeža, saskaņā ar atbilstīgo valsts tiesību aktu, sodot ar brīvības atņemšanu, kuras maksimālais ilgums ir vismaz četri gadi.

6. pants

Konfiskācija, ko piemēro trešai personai

1. Dalībvalstis veic nepieciešamos pasākumus, kas ļauj konfiscēt tādus noziedzīgi iegūtus līdzekļus vai citu īpašumu, kura vērtība atbilst noziedzīgi iegūto līdzekļu vērtībai, kurus aizdomās turētā vai apsūdzētā persona ir tieši vai netieši nodevusi trešām personām vai kurus trešās personas ir ieguvušas no aizdomās turētās vai apsūdzētās personas, vismaz tad, ja minētās trešās personas zināja vai tām vajadzēja zināt, ka nodošanas vai iegādes mērķis bija izvairīties no konfiskācijas, pamatojoties uz konkrētiem faktiem un apstākļiem, tostarp to, ka nodošana vai iegūšana ir notikusi bez maksas vai apmaiņā pret summu, kas ir būtiski zemāka par tirgus vērtību.
2. Šā panta 1. punkts neskar *bona fide* trešo personu tiesības.

7. pants

Iesaldēšana

1. Dalībvalstis veic nepieciešamos pasākumus, lai varētu iesaldēt īpašumu ar nolūku to, iespējams, vēlāk konfiscēt. Minētie pasākumi, par kuriem rīkojumu dod kompetentā iestāde, ietver steidzamu rīcību, kas vajadzības gadījumā jāveic, lai saglabātu īpašumu.
2. Īpašumam, kas pieder trešai personai, kā minēts 6. pantā, var piemērot iesaldēšanas pasākumus nolūkā, iespējams, vēlāk veikt īpašuma konfiskāciju.

8. pants
Aizsargpasākumi

1. Dalībvalstis veic nepieciešamos pasākumus ar mērķi nodrošināt personām, kuras skar šajā direktīvā noteiktie pasākumi, tiesības uz efektīviem aizsardzības līdzekļiem un taisnīgu tiesu, lai saglabātu šo personu tiesības.
2. Dalībvalstis veic nepieciešamos pasākumus ar mērķi nodrošināt, ka iesaldēšanas rīkojumu iespējami drīz pēc tā pieņemšanas paziņo attiecīgajai personai. Šādā paziņojumā vismaz īsumā norāda attiecīgā rīkojuma iemeslu vai iemeslus. Ja tas ir nepieciešams, lai izvairītos traucēt kriminālizmeklēšanai, kompetentās iestādes var atlikt iesaldēšanas rīkojuma paziņošanu iesaistītajai personai.
3. Iesaldēšanas rīkojums paliek spēkā tikai tik ilgi, cik tas ir nepieciešams nolūkā saglabāt īpašumu, lai to, iespējams, vēlāk konfiscētu.
4. Dalībvalstis nodrošina attiecīgajai personai, kuras īpašums tiek skarts, efektīvu iespēju pārsūdzēt tiesā iesaldēšanas rīkojumu saskaņā ar valsts tiesību aktos paredzētajām procedūrām. Ar šādām procedūrām var paredzēt, ka, ja sākotnējo iesaldēšanas rīkojumu pieņem kompetentā iestāde, kas nav tiesu iestāde, šādu rīkojumu, pirms to var pārsūdzēt tiesā, vispirms iesniedz apstiprināšanai vai pārskatīšanai tiesu iestādē.

5. Iesaldētu īpašumu, kas pēc tam netiek konfiscēts, nekavējoties atdod atpakaļ. Nosacījumus vai procesuālos noteikumus par šāda īpašuma atdošanu nosaka valsts tiesību aktos.
6. Dalībvalstis veic nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka ikviens konfiskācijas rīkojums tiek pamatots un ka rīkojums tiek paziņots iesaistītajai personai. Dalībvalstis nodrošina personai, pret kuru tiek vērsta konfiskācija, efektīvu iespēju pārsūdzēt tiesā konfiskācijas rīkojumu.
7. Neskarot Direktīvu 2012/13/ES un Direktīvu 2013/48/ES, personām, kuru īpašumu skar konfiskācijas rīkojums, ir tiesības uz piekļuvi advokātam visas konfiskācijas procedūras laikā saistībā ar noziedzīgi iegūtu līdzekļu un nozieguma rīku noteikšanu, tādējādi nodrošinot, ka tiek saglabātas attiecīgo personu tiesības. Attiecīgās personas informē par minētajām tiesībām.
8. Direktīvas 5. pantā minēto procedūru gadījumā attiecīgajai personai ir efektīva iespēja pārsūdzēt lietas apstākļus, tostarp konkrētus faktus un pieejamos pierādījumus, uz kuru pamata attiecīgo īpašumu uzskata par īpašumu, kas iegūts no noziedzīgas darbības.
9. Trešās personas ir tiesīgas pretendēt uz īpašuma tiesībām vai citām ar īpašumu saistītām tiesībām, tostarp 6. pantā minētajos gadījumos.

10. Ja noziedzīga nodarījuma rezultātā cietušajiem ir prasījumi pret personu, uz kuru attiecas šajā direktīvā paredzētais konfiskācijas pasākums, dalībvalstis veic nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka konfiskācijas pasākums neliedz minētajiem cietušajiem savos prasījumos pieprasīt kompensāciju.

9. pants

Efektīva konfiskācija un izpilde

Dalībvalstis veic nepieciešamos pasākumus, lai varētu atklāt un meklēt iesaldējamo un konfiscējamo īpašumu arī pēc galīgā notiesājošā sprieduma par noziedzīgo nodarījumu vai pēc tiesvedības, piemērojot 4. panta 2. punktu, un lai nodrošinātu konfiskācijas rīkojuma efektīvu izpildi, ja tāds rīkojums ir jau izdots.

10. pants

Iesaldēta un konfiscēta īpašuma pārvaldība

1. Dalībvalstis veic nepieciešamos pasākumus, piemēram, izveidojot centralizētus birojus, specializētu biroju kopumu vai līdzvērtīgus mehānismus, ar kuriem nodrošina, ka iesaldētais īpašums tiek pienācīgi pārvaldīts, lai to, iespējams, vēlāk konfiscētu.
2. Dalībvalstis nodrošina, lai 1. punktā minētie pasākumi ietvertu iespēju pārdot vai nodot īpašumu, ja nepieciešams.
3. Dalībvalstis izskata iespēju īstenot pasākumus, kas ļautu konfiscēto īpašumu izmantot publiskām interesēm vai sociāliem mērķiem.

11. pants
Statistikas dati

1. Dalībvalstis regulāri vāc un glabā attiecīgo iestāžu visaptverošus statistikas datus. Apkopotos statistikas datus katru gadu nosūta Komisijai un tajos ietver:
 - a) izpildīto iesaldēšanas rīkojumu skaitu;
 - b) izpildīto konfiskācijas rīkojumu skaitu;
 - c) iesaldētā īpašuma aplēsto vērtību vismaz tam iesaldētajam īpašumam, par kuru iesaldēšanas brīdī zināms, ka tam vēlāk iespējama konfiskācija;
 - d) atgūtā īpašuma aplēsto vērtību konfiskācijas brīdī.
2. Dalībvalstis arī katru gadu Komisijai nosūta šādus statistikas datus, ja tie ir pieejami centralizētā līmenī attiecīgajā dalībvalstī:
 - a) citā dalībvalstī izpildāmu iesaldēšanas rīkojumu pieprasījumu skaitu;
 - b) citā dalībvalstī izpildāmu konfiskācijas rīkojumu pieprasījumu skaitu;
 - c) tā īpašuma vērtību vai aplēsto vērtību, kas atgūts pēc rīkojumu izpildes citā dalībvalstī.
3. Dalībvalstis cenšas 2. punktā minētos datus apkopot centralizētā līmenī.

12. pants
Transponēšana

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības līdz ...*. Dalībvalstis par to tūlīt informē Komisiju.
2. Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarāma šāda atsauce.
3. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

13. pants
Ziņošana

Komisija līdz ...** Eiropas Parlamentam un Padomei iesniedz ziņojumu, kurā novērtē spēkā esošos valstu tiesību aktus par konfiskāciju un īpašuma atgūšanu un kuram vajadzības gadījumā pievieno atbilstīgus priekšlikumus.

Komisija minētajā ziņojumā izvērtē arī to, vai ir nepieciešams pārskatīt 5. panta 2. punktā minēto nodarījumu sarakstu.

* OV: lūgums ievietot datumu – 30 mēneši pēc šīs direktīvas pieņemšanas.

** OV: lūgums ievietot datumu – 30 mēneši un trīs gadi pēc šīs direktīvas pieņemšanas.

14. pants

Vienotās rīcības 98/699/TI un dažu Pamatlēmumu 2001/500/TI un 2005/212/TI noteikumu aizstāšana

1. Neskarot dalībvalstu saistības attiecībā uz minēto pamatlēmumu transponēšanai valstu tiesību aktos noteikto termiņu, ar šo direktīvu attiecībā uz dalībvalstīm, kurām tā ir saistoša, aizstāj Vienoto rīcību 98/699/TI, Pamatlēmuma 2001/500/TI 1. panta a) punktu un 3. un 4. pantu un Pamatlēmuma 2005/212/TI 1. panta pirmos četrus ievilkumus un 3. pantu.
2. Attiecībā uz dalībvalstīm, kurām šī direktīva ir saistoša, 1. punktā minētās atsauces uz Vienoto rīcību 98/699/TI un noteikumiem pamatlēmumos 2001/500/TI un 2005/212/TI uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu.

15. pants
Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

16. pants
Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm saskaņā ar Līgumiem.

Briselē,

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs